

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 10. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118842384/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Minna

Da jeg traadte ud, maatte jeg sande Kællingens Ord om den smukke Udsigt. Tilhøjre saa man ind over et klippebegrænset, skovrigt Dalstrøg; ligefor førte en Sidevej af Byen ind til en hyggelig Savmølle i Begyndelsen af Amselgrund, der snart lukkede sig om det klare Vand med sine grønne Graner og graa Stenmasser; tilvenstre aabnede Elbdalen sin Krumning under de soledede Stenbrud, der kastede deres Spejlstatter frem over Floden, hvor Tømmerflaader og et Par sorte Baade med store Sejl langsomt gled bort med Strømmen. Nedenunder En laa alle de straatekte Træhuse og Bindingsværksbygninger, der for største Delen var næsten overgroede af Vin; af Villaer fandtes der, foruden de to omtalte, heldigvis kun en, som tilmed var beskedent skjult; fra alle Skorstene krusede blaa Røg sig op og flød ud i Luften, hvor der dannedes et tyndt Slør tværs over Dalen, og langs igennem den blinkede Bækkevand mellem glindsende Pileblade og dunkelt Elleløv. Hvor det var idyllisk, og hvor det var tysk! Jeg følte mig usigelig lykkelig over at skulle bo en hel Maaned ude i denne Herlighed og begyndte uvilkaarlig at synge: „Guten Morgen, schöne Müllerin!“ Saa tav jeg igen for i fulde Drag at fylde Brystet med den friske, krydrede Luft, — Schweizerluften, som

Kællingen havde kaldet den. Men jeg maatte le ved Tanken om hendes „herlige, skyggefulde Promenader“, da man heroppe kun saa spredte Frugttræer paa den høje Mark og lige ved Skrænten et Par Birke, hvis lange Vidier legende rystede deres smaa blinkende Blade i Sollyset. —

Da jeg havde spist paa Elbterrassen og saa mig om efter Opvarteren, traf jeg ham i Samtale med min Bekendt, Skolelæreren. Denne røg af en Pipe med store Kvaster og et Par Hjortetaks kroner, som ingen Student behøvede at skamme sig over, og som aabenbart var hans Stolthed. Kanasteren lugtede behagelig, — det var, som han siden betroede mig, af den ægte gamle Alistädter — og han drak Münchener-Øl, — altsammen ubedragelige Tegn paa en Mand af finere Smag og Levemaade. Han hilste strax paa mig og lykønskede mig til at have fundet Logis. Jeg kunde ikke have valgt noget bedre Sted i hele Sachsisk Schweiz end Rathen; der var Udflugter i Mængde herfra, som vare lidet kendte; jeg skulde blot se ind til ham, saa vilde han give mig Anvisning. Derpaa spurgte han mig om, hvad for Landsmand jeg var, og da han hørte, at jeg var Dansk, bemærkede han strax ganske fornejt, at han ogsaa havde været i Danmark — i fireogtrede, og hermed var det aabenbart slet